

[Nygaard.]

alle Varer, der fremstilles her i Landet. Der kunde ikke opnaas Enighed om at gennemføre denne Ordning, idet man fra konservativ Side gik absolut imod. Der er altsaa lidt Forskel paa Opfattelsen af, hvad der faktisk er sket i den Sag.

Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at denne Forespørgsel vel har gjort sin Nytte fra 1. Marts og til Dato, maa jeg dertil bemærke, at jeg ved ikke, hvilken Nytte den har gjort. Hvis det ærede Medlem tænker paa de afsluttede Kommunevalg, saa erkender jeg, at jeg skulde være glad, hvis den havde gjort nogen Nytte. Men jeg tror, at Befolkningens Tagen Afstand fra Venstres og de Konservatives Politik er saa indgroet, at Resultatet sikkert var blevet det samme, enten denne Forespørgsel var stillet eller ej. Forbitrelsen over den Politik, der er ført i dette Land under denne Regering, er saa grundfæstet, at hvis vi igen kommer ud til Valg, kan de Herrer være sikre paa, at de Klø, De skal have, dem faar De.

Jeg rejste to Spørgsmaal, Spørgsmaalet om, hvorvidt man vilde være med til at skaffe Arbejde ved Statsforanstaltninger, og Spørgsmaalet om, hvorvidt man vilde være med til at forbedre de Understøttelseslove, hvorefter de arbejdsløse skal understøttes. Politisk takker jeg det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for hans Svar, menneskeligt er jeg ked af det. Han gav den Erklæring, at fra konservativ Side havde man een Gang for alle sagt, at man ikke gik med til at ændre Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927. Politisk takker jeg for denne Udtalelse, den skal blive mindet i de kommende Dage, men jeg er ked af den rent menneskeligt, for de arbejdsløse maa jo foreløbig uide under ikke at kunne faa deres Forhold forbedret.

Nu har vi hørt de forskellige Partiers Ordførere udtale sig om hele dette Spørgsmaal. Jeg har ikke rejst dette Spørgsmaal af politiske Grunde. Det kan jo godt være, at det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ret i, at jeg er endnu saa ungt et Medlem af dette Ting, at jeg tror paa, at menneskelige Hensyn ogsaa kunde tages af det nuværende Flertal. Jeg beklager, at jeg er blevet skuffet paa det Punkt.

Korsgaard: Den ærede Forespørgers sidste Bemærkning, at han troede, man

kunde foreslaa en Dagsorden ud fra menneskelige Grunde, viser, at han endnu har noget at lære herinde. For det er jo nu en Gang en Kendsgerning, at Dagsordener med politisk Tilsnit og Menneskelighed i Retning af at opnaa noget, de to Ting har ikke den fjerneste Forbindelse med hinanden. Ordene, der staar i en Dagsorden, det kan jeg forsikre det ærede Medlem om, det vil han lære, hvis han vil se alvorligt paa det, er ogsaa fuldkommen ligegyldige. En Dagsorden er i sit Tilsnit politisk, i Virkeligheden intet andet.

Maa jeg som et af de Medlemmer af det konservative Parti, der dog i hvert Fald har faaet Skyld for at nære Interesse for Erhvervslivet, have Lov til at sige, at jeg har i den Anledning faaet Bebrejdelser bl. a. fra Partiet Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, som ved forskellige Lejligheder har sagt, at jeg havde friet ublufærdigt til Venstre. Jeg har ikke tilbagevist dette, og jeg skal tilstaa, at den Dag Socialdemokratiet kommer med et virkelig rimeligt Forslag, da skal det ikke mangle min Tilslutning (*Stamning:* Nu frier han igen!). Ja, det kan De godt sige, men denne Sag har ogsaa en alvorlig Side ved Siden af den politiske, som jeg ærlig talt ikke betragter som meget alvorlig. Jeg erklærer mig villig til, den Dag Socialdemokratiet kommer med et Forslag, som efter min Mening er rimeligt. . . . (*Trier:* Altsaa et konservativt Forslag!). Nej, saa langt behøver De saamænd ikke at gaa, ærede Afbryder, ikke det allermindste længere end til, at Skotøjsarbejderne i sin Tid kunde tiltræde det paagældende Forslag, og man kan da vel ikke antage, at et saadant Forslag skulde være saa helt forfærdende set fra almindelige Arbejders Standpunkt, naar det paagældende stærkt ramte Erhvervs Arbejdere siger god for det. Nej, lad os ikke tale sort. Jeg mener det alvorligt, og jeg tror ogsaa nok, det i givet Fald skal blive vist, at jeg mener det alvorligt.

Men jeg beder altsaa om at faa at vide, hvad det er, man vil. Og her vil jeg jo gerne opstille en Analogi i Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte under den allersidste Del af Forhandlingerne i Gaar, idet han jo spurgte: Naar De nu vil noget — det var nu altsaa et Spørgsmaal, der havde finansiel Betydning